

Foia enciclopedica si beletristica cu ilustratiuni.

PEST'A Este in fiecare saptamana odata, adica dominec'a
9/31 **Pratiutu pentru Austria**
 pe Jul. Dec. . . . . 4 fl. —
1897. **Pentru Romania**
 pe Jul.—Dec. unu gabenu.

Nr.
28.

Cancelari'a redactiunei
Strat'a morariloru Nr. 10.
 unde sunt a se adresa manuscriptele si banii
 de prenumeratiune.

Anulu
III

Imperatulul Massimilianu.

Provedinti'a neincetatu tie-
 ne lectiuni ome-
 nimei pentru ca
 se se indrepte
 spre adeverat'a
 cale a fericirei,
 — omenimei i
 de lipsa si une-
 le esemple mai
 miscatorie pen-
 tru a se descep-
 ta din letargia,
 spre a porni pe
 calea missiunei
 sale, — in ace-
 ste lectiuni mari
 adeseori vede-
 mu ca servescu
 de factori unele
 persoane distin-
 se, persoane ma-
 ri, cari se sacri-
 fica pentru de a
 servi omenimei.
 — Vieti'a im-
 peratulul Mas-
 similianu inca
 e o astfelu de

lectiune mare
 pentru omeni-
 mea intreaga, e
 trista, e forte do-
 rerosa acesta
 invetiatura, dar
 nu e fara de
 mangaiare, ca-
 ci celu ce a ser-
 vitu catu de pu-
 tienu omenimei,
 elu a vietuitu,
 si-a implinitu
 missiunea sa.

Din catastro-
 fa intemplata
 mai de curendu
 in Messicu,
 multe potu in-
 vetia cei ce sciu
 se cunoște in-
 tentiunile pro-
 vedintiei, — —
 — — lasamu
 se urmeze aci
 cate-va schitie
 mai momentose
 din vieti'a scur-
 ta, dar laborio-
 sa a acestui bar-
 batu devotatu
 omenimei, care

si-a sacrificatu fericirea sã pamentesca pentru de a imbratosiã o ideia, ce pare cã cu dînsulu a repausatu pentru tempuri îndelungate.

Massimilianu, arhiducele austriacu, s'a nascutu in 6 juliu 1832. — Pana la 10 aprilie 1864 lumea numai atãta sciea despre dînsulu, cã e iubitoriu de sciintie si arte, cã e marinariu passionatu si barbatu ce profesiunea principie liberale, — dar n'a fost barbatu de statu, cu atãta mai putieniu soldatu.

A caletoritu mai tóta lumea, inca fiindu abea in alu 18-le anu alu etatei sale a caletoritu prin Greci'a si Asi'a mica; in anulu 1851 a caletoritu prin Sicili'a, Portugali'a, Madeir'a, precum si prin partile de catra média nópte si apusu ale Africei. In anulu 1855 asidere a intreprinsu o caletoria mai mare pre marea mediterana, cu care ocaziune a cercetatu Palestin'a si Egiptulu, — ér' in anulu 1856 a umblatu prin Germani'a si Francia, apoi la an. 1857 in 27 juliu si-a tienutu cununi'a cu Siarlot'a fét'a regelui Belgiei in Brussela. Caletori'a sa spre Brasili'a cade in an. 1859 si 1860.

Tenerulu principe imprenna cu soci'a sa au figuratu si in literatura. Elu si-a descrisu caletori'a in patru tomuri si a publicatu dóue tomuri de poesii.

Acestu principe teneru, de spîritu naltu si poeticu a fost destinat de imperatoru Napoleonu III. spre a infîntiã imperialismulu pe continentele americanu. — Tempulu parea a fi favoritoriu spre realisarea acestui scopu.

Statele unite-americanu in acelu tempu nu putea impedeã intentiunea imperatului Napoleonu, cã-ci resbelulu civilu ce se estinse atunci pe acestu teritoriu republicanu amenintiã chiaru nemicirea unitatei si asié soldatiloru francesi li-a succesu a aredicã tronulu imperialu pe care se urcã apoi Massimilianu.

Asié dara partid'a aristocrata — clericala din Messicu fiindu scutita prin armele francesu au prochiamatu imperialismulu si numai de câtu s'a tramisu la Massimilianu o deputatiune, carea i oferì corón'a.

Primirea deputatiunei s'a intemplat in Miramare, si principele a primitu corón'a oferita, cu tôte cã fórtu multi lu-rogau, admoniau si i contrastau ca sê nu cerce unu norocu atãtu de dubiu.

Elu ascultã mai multu de instinctulu seu si de indemnarile societã sale. In 14 aprilie 1864 plecã spre America pentru ocuparea tronului seu si spre a-si realisã planurile sale cele maritime.

Elu cugetã cã merge sê fericésca pre unu

poporu sbuciumatu de nenumerate revolutiuni si nu sciea, cã e numai unelã unei partide, carea totu de un'a s'a nisuitu a detronã pre dominorii cei ce voiescu fericirea sã.

Curendu si-perdù visurile de aur si cu adenca machire si-cunoscu pusetiunea sa cea trista.

In decursu de trei ani, cãtu a tienutu domnia sa, republicanii éra se aredicara si nentre-ruptu atacara tronulu odiosu alu imperatului. — Intre aceste resbelulu nordu-americanu s'a finita si republc'a statelor unite revenindu la putere, incepù a amenintiã pre imperialistii din Messicu, acusi — acusi érá sê dechiare resbelu francesiloru, acestia inse voindu sê incungiure acést'a, a parasitu Messiculu. — In armarea acestora, nime nu mai credea cã tronulu imperialu sê mai póta sustã in Messicu, dar Massimilianu nu voi sê parasésca tiér'a, pentru care s'a espusu, ci a remasu pentru cã — sê se in mormenteze sub ruinele tronului seu.

Massimilianu dara remase singuru, enorgiós'a sa socia cunoscandu periclulu mare, ce amenintia tronulu barbatului ei, a grabitu spre Europa pentru a medilocì ajutoriu nou din partea curtei francesu, — dar abea a desculecatu, numai de câtu a trebuitu sê recunósca cã — nu e nãscut de a sperã. — Acesta de partid'a sa prodeã órtea deplorabila in carea se afla in presinte nenorocit'a imperatésa.

In urma imperatulu fù parasitu chiaru si de uniculu seu radiemu, pe care se mai putea increde, — legiunea austriaca inca presentindu fatalitatea ce se totu apropiã, totu a urgitatu ca sê póta merge catra casa si imperatulu a concesu ca sê se disólve acea legiune lasandu fiecaruia in liber'a voia ca sê remana, séu sê parasésca Messiculu. — Numai 400 de ensi au mai remasu spre — a morì cu imperatulu. Disolve-rea acestei legiuni s'a intemplat in 6 dicemvru 1864 si de atunci in cóce imperatulu a remasu parasitu de toti partisanii sei.

Elu mai putea parasì Messiculu spre a-si mentea victi'a, dara remasu; — pre generalulu Marques l'a denumitu de locutieninte imperialu éra elu s'a retrasu in fortaretì'a Queretaro, — spre o lupta desperata.

Siesedeci si optu de díle a tienutu acésta lupta desperata, a le careia rezultate, erau pré evidentu; — in 15 maiu tradatorjulu de Lopez deschise portile fortaretiei spre a intrã neamiculu, prin care fapta si-a mentuitu victi'a, pentru ca spre eternitate sê fia mortu inaintea opiniunei publice.

O sêra pe balconu.

Lun'a argintîa prin nori ratecea,
Numai ici si colo suridea o stea;
Inse totusi, Dômné, sêra-asié amata,
Sêra-atâtu de dulce n'avui neci odata.

Stamu cu angeric'a-mi singuri pe balconu,
Ascultandu cu sete la suavu-i tonu, —
Si priviam la fati'a-i blanda, zimbitóre,
Ce aprinse 'n pieptu-mi foculu de amóre.

Lun'a argintîa prin nori ratecea,
Numai ici si colo suridea o stea;
Inse déca 'n ceriuri nu diarieam eu stele,
Josu vedeam mai mandre, ochii dînei mele.

Dunarea betrana curgea blandu si linu,
Ascultandu cu dulce viulu meu suspinu, —
Si fugea de graba colo 'n departare,
Ca sê nu-mi conturbe fericirea-mi mare.

Éra eu atunco am spusu unu cuventu
Dînsiôrei mele de uau simtiu pré santu, —
Si copil'a scumpa in locu de-a respunde,
Man'a ei mi-o 'ntinse cu priviri profunde.

Eu ca si nebunulu mîi si mîi de ori
Sarutai ferbinte manile; de flori, —
Anim'a-mi ferice inqatá 'n placere,
Câ-ci i s'au datu tôte ce potú a cere.

Pare câ si ceriulu ar fi consimtîtu
Ce placere simte sufletu-mi mahnitú:
Norii din naltîme disparura 'ndata,
Se versà lumina peste lumea lata.

Sinu-mi nu mai scóse plansetu si suspinu,
Câ-ci se implinise visulu meu divinu;
De-o ardóre santa mi s'aprinse fati'a,
Er anim'a-mi dîse: Dulce e viéti'a!

Iosifu Vulcanu.

DIU VIÉTI'A UNUI JUNE.

Novela.

(Urmara.)

Eram inca june, — eram june cu sufletulu plinu de credintia si sperantia, — cu anim'a plina de sentimentu si de facara, si cu mintea plina de lumini, de cugete feerice, de magice ilusiuni.

Natur'a tota erá naintea mea unu nimbu de lumina, tota frundi'a mi-erá flore si totu omulu frate dulce, cu sufletu naltu si cu parola amicabila.

Oh mi-aducu aminte inca ce erá viéti'a atunci, ce erá visulu desmerdateloru junetie, ce erá speranti'a teneretiei fantasii, — si dorulu inimei cei fragede, si magi'a cugetului — si tota lumea!

Avere materiala n'am posiediutu dela parintii mei; dar am posiediutu o inima adevératu erudita, unu sufletu nepetatu, si unu temeiu santu, pe care erá sê am a-mi cladí fericirea vietii — moralitatea.

Si totusi ah, ce speram sê-mi fia temeiu tare in viéti'a, acea mi-a fostu ursitorea suferintieloru intr'o viéti'a de chinuri. — Sê fiu remasu sterpu cu sufletulu de orice cultura, sê fiu crescutu ca paserea 'n codru — asiu fi traitu brutu si n'asiu fi sentîtu dorere, câ-ci n'asiu fi speratu si n'asiu fi visatu la fantome nalucitore in lumea asta amara, — apoi celu ce nu scie sperá, celu ce nu scie a se perde prin labirintulu dragiloru visuri, n'are nimica multu si naltu, nu perde nimica scumpu — si dorerea lui e suferivera.

Sê nu fia fostu boldulu acelu divinu asia tare 'n sufletulu meu, boldulu acelu ce asia bate — moralulu: treceam prin desfrenarile lumii ca pescele prin valuri, rideam cu ironia de ce pretiuiá lumea cu atâta sacrificiu, le ignoram ca nebunii, si me 'ntorceam cu hohotu demonescu, dispretiutoriu de insielatiunea cea amara, si nu sciam cuprinde uritiunea pecatului. Astadi me 'nsielá unulu pre mine, mane me vindecam si-i invetiam modulu de insielare, apoi lu insielam eu pe elu, séu pe altulu; — si cand mi vedeam viptim'a svergolindu-se in sangele seu, rideam de ea si me confundam in und'a negreloru desfranâri.

Dar ah, ce asiu avé acuma, cand nu mai potú iubi, nu mai potú insielá pe nime in lume, déca n'asiu avé o credintia mangaitore si o sperantia nalta — câ suferinti'a si traiulu virtutii mai ascépta a sa resplata 'ntr'alta lume, 'ntr'alta viéti'a, unde sufletulu omului nu va fi lasatu pe man'a sortii, pe casulu celu orbu?! . . . .

In etate de optusprediece ani am eredîtu dela unu unchiu, pe neasteptate, o suma mare de bani, unu midilocu la perire, o carare la prepasti'a vietii pentru unu june ce nu scie ce e viéti'a.

Si acumu se incepù viéti'a junelui. Avereá fù talismanulu ce deschide inantea omului lumea cu totu farmeculu, cu tóta magi'a si cu tóta insielatiunea ei. Tôte aplecarile si passiunele avendu-si obieptele amagitóre, si-casciga unu aventagiú rapede catra desvoltarea pre tempuria. Sufletulu insetatu padiesce la pocalulu pla-

cerei si junéti'a infacaráta se pare a absórbe voluptatea ce fantasi'a agera i-o produce cu atá-ta magia.

Lumea a deschisu bratiulu pentru mine, si eu amu deschisu bratiulu pentru lume. Sufletulu meu avea pasiune catra placerile ei, si ea mi le intindea cu pocalu dulce, cu pocalu de auru.

S'au ivitu dragile sirene cu canturi dulci si desmerdatóre, s'au ivitu angerii placeriloru cu aripe de auru, — m'au strinsu la sinuri dulcutiele, m'au aredicatu primsfere de lumina, mi-au cantatu doine dormitóre, doine dulci, canturi feerice; — m'au inbetatu, m'a adormitu, m'a leganatu si m'a adiatu ca fetiórele ceresciloru visuri. — Eu mi-am desfasuratu sufletulu si mi l'amu datu placerei si am dormitu dulce si amu traitu visandu.

S'a ivitu amorulu cununatu cu radie, — cu salturi dragalásie, cu zimbete amagitóre — mi-a aredicatu cugetulu in sferale poesiei, si a vediutu luminele ceriului, splendórea destinului omenescu, — mi a saltatu inim'a si a iubitu cu amorulu unei cugetari nalte, divine.

Si am iubitu si am visatu. Amorulu meu si-a castigatu icóna viua in viétia, visulu s'a prefacutu in adeveru. Oh, si adeverulu totu visu e viéti'a pana e dulce; — si dupa díle trecutú, dupa etate lunga, de ni e dulce, — si se scimu ca viéta nostra mea e visu, ca mea n'amu traitu si inca avemu a mai cunósee o viétia — viéti'a cea adeverata.

Oh Nina, Nina! . . . .

Asié erá de dulce, asié erá de fraga candu o amu vediutu d'antáiu. O roua ce dórme 'n flóre, o radia scaldata in roua. Frumósa ca dínele floriloru, incantatóre ca ficele primaveri cand se scóla din izvóre si se ivescu pe lunci mandre cu crine inbalsamate, cu sinuri dulcutiele, — si sadescu flori si canta de amoru.

Desmerdarea ei sirena seducatóre, amorulu ei candel'a altareloru vestale; sarutulu ei arom'a floriloru, — totu cugetulu la ea si totu dorulu ei erá fericitoriu.

Si o iubiam cu flacar'a dragiloru junetie si speramu la ea ca la celu d'antáiu visu in viétia, speram asié cum sperédia junele fantasticu la o fantóma nalucitóre pana nu s'a insielatu inca trairu.

Amorulu ei erá o lumina dupa care se orientá viéti'a, visulu si speranti'a mea; amorulu ei erá unu faru divinu ce mi indreptá credinti'a si cugetulu junetieloru mele.

De se inclináu seri incantatóre, me desmerdam cu frundi'a, me desmerdam cu flórea, —

vorbeam cu stelele, vorbeam cu lun'a, — si tóte me precepeau ce e placerea si dorulu meu, — si se pareá cá tóte mi imprumuta inca o scanteia catra fericirea mea.

Dar ah natur'a ca tóte 'n natura: viéti'a, placerea, amorulu si ur'a au acelasi destinu — se traiésca si sê apuna-lasandu dupa sine. o palida suvenire, astfeliu ca canteculu sirenicu unu echo linu monotonu. Amorulu Ninei mele s'a desvoltatu ca frundi'a 'n sóre — si cand si a ajunsu flórea, astfeliu ca unu fluturu de auru a batutu in aripióre si-a sburatu prin nimbulu visâriloru copilaresci; si a aflatu altu bratiu pentru fericire si gustarea juneloru dulceti.

Amorulu nostru a fostu unu somnu, in care visedi, si nu scii cugetá cá óre visulu teu e adeveru séu numai nalucire; — amorulu nostru a fostu unu opiu ce 'nbéta simtiulu si cugetarea, si nu-ti aduci aminte de desceptare, de fericire si de mórté.

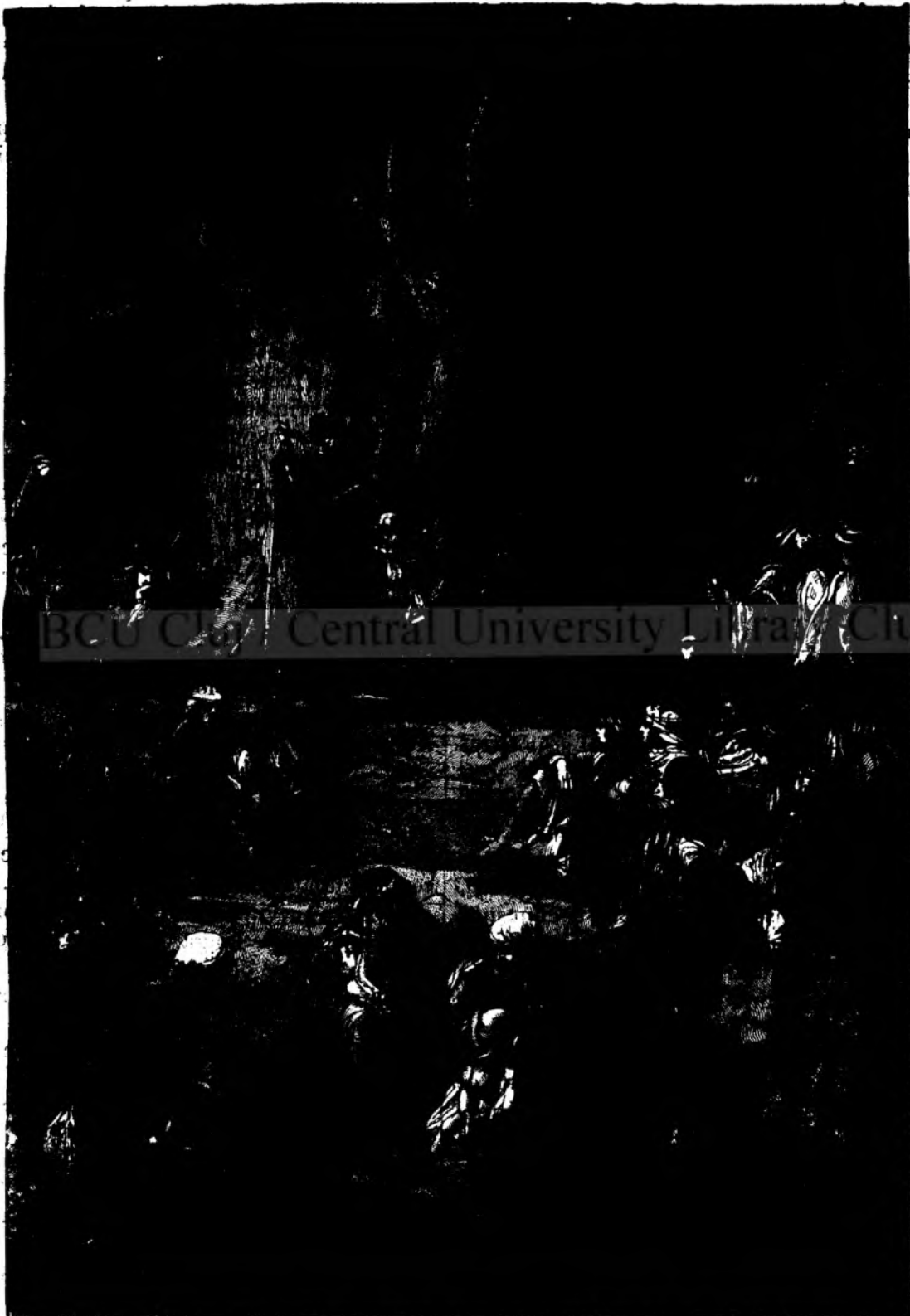
Amorulu nostru nu erá desvoltatu, ca sê si scie creá unu scopu la care sê tientedie, la care sê nesuésca; si cá-ci n' avea scopu: n' avea sigurantia de a durá, de a trai.

Cá-ci amorulu trece prin trei stadii. — Stadiulu celu d'antáiu e poes'a simtiului omenescu — flórea poesiei. — Mintea si anim'a e confusa, cugetulu si simtiulu n' au sciu cum si nu sciu ce; dar totu cugetulu si totu simtiulu asié e de dulce, asié e de poeticu si de farmecatoriu . . . . In stadiulu alu doile amorulu devine unu adeveru dulce, poeticu — ce te inaltia, si te fericescé. — Si in stadiulu alu treile amorulu se preface intr' unu medilocu naltu, destinatu de provedintia a conduce omenimea catra scopulu seu, si a suplini lips'a materiala, si a contrastá lupteloru vietiei.

Amorulu in stadiulu celu d'antáiu se jóca cu tine ca fluturulu cu flórea. Mintea cea juna e pré preocupata, anim'a pré plina si sufletulu mai confusu cá se póta afla in fagurii amorului adevavat'a dulcétia. Amorulu de stadiulu alu doilea pârdele dintr'unu punctu de vedere mai naltu intrunesce poes'a cu adeverulu fantasticu, — si creedia scopu cu poterea naltului seu instinctu naturalu; scopulu i asigurédia viétia, i intaresce poterea si-lu tiene neclatitu ca stanc'a. Sufletulu omenescu de sine ajunge a simtá lips'a unui sufletu simpateticu, nu sê se jóca cu elu — ci sê lu fericésca, si 'n elu sê-si concentredie tóte visurile si tóta cugetarea.

(Va urmá.)

V. R. Buticescu.

Intre cedrii Libanonului.

Meditatiuni literarie.

II.

Viéti'a spirituala a unei natiuni abunasé-ma mai fidelu se exprima in literatur'a sa.

Literatur'a aréta marirea, séu decaderea natiunei, — literatur'a aréta armoni'a, séu disarmoni'a tuturoru lucrurilor unei natiuni.

Nemica nu e in legatura mai strinsa cu viéti'a unei natiuni, decatu cum e literatur'a. — Viéti'a natiunala e efluculu unei culture serióse, cultur'a éra numai atunci se póte estinde cu pasi securi, candu viéti'a natiunala nu e conturbata de spiritele intunerecului.

Cu aceste credemu, câ amu spusu si causele, de ce nu e armonia in literatur'a nóstra, — pentruca neci in viéti'a politica a natiunei nu e armonia.

Dar ca se nu ratecescu cumva prin acestu labirintu, in care cu greu amu aflá firulu de auru alu Ariadnei ca sê esu, spunu numai atâta câ desvoltarea literaturii de regula tiene pasi cu desvoltarea vietiei natiunale, si din contra viéti'a politica a unei natiuni e conditionata — asié dîcandu — de literatura; cu unu cuventu literatur'a e specululu celu mai fidelu alu culturei si potestati natiunale.

Fara viéti'a natiunala nu póte inaintá cultur'a, si fara cultura viéti'a natiunala si in casulu celu mai bunu remane ilusoria.

Rom'a a ajunsu culmea culturei si potestati sale pe tempulu lui Cesare, Augustu si tótu atunci au vietuitu Cicerone, Oratiu, Virgiliu, Ovidu, Catullu, Liviu, Salustiu, Corneliu Nepote — toti atâti lucéferi luminosi pe orizontulu sciintieloru, reprezentantii evului de auru.

Literatur'a inse nu numai câ e efluculu poterei de viéti'a natiunala, ci ea inca eserciéza o influintia fórté salutaria asupra acesteia.

Literatur'a inaintata trebuie sê posiéda o limba desvoltata.

Cum stâmu noi óre cu limb'a?

Déca vomu privi abusurile nenumerate ce se facu cu biéta limb'a nóstra, trebuie sê spunemu câ stâmu cam fórté reu, câ-ci care de care o schimosesce, o sucesce si resusesce dupa placulu seu, dupa principiile sale si de aceea vedemu atâte maimutiarri si jocuri copilaresci ce facu unii ómeni cu limb'a nóstra, care in sine e o limba apta spre a exprime tóte cugetele si simtiemintele natiunei, si inca sê le exprime — curatu romanesc!

Si avem noi óre o limba corespundietóre tuturoru cerintieloru? — Respondemu, câ — da, avem, si déca in limb'a scientifica uneori

suntemu impededati simtiendu lips'a terminiloru alergâmu indata la sorgintele originalu, la limb'a latina, si numai de câtu amu esútu din perplexitate. Acést'a o facemu pe cale legala, fara ca sê ni-o póta imputá cineva, câ-ci si strainii se folosescu de terminii latini in limb'a scientifica, apoi cu atâta mai multu suntemu indreptatiti noi.

Trebuie inse sê observâmu, câ imprumutarea vorbeloru latine sê facemu numai din necesitate, ér' nu ca multi „cuventologisti“ puritani de ai nostri, cari atâta se lasa a ff rapiti de spiritulu reformarei, câ neci nu au tempu sê cugete, câ si lucrurile vechi potu ff mai bune decatu cele nóue, si asié in mani'a loru de a totu „romanisá“, strica ce-e bunu romanescu si implinescu lacunele facute de ei insii prin cuvinte latinesci, si cine mai scie cu ce nu, — apoi ei cugeta câ prin acést'a au salvatu limb'a romana de strainisme, pe candu dieu, chiaru ei scriu in o limba mai cu totul straina.

Cuventologiele aceste au ocupatu multu tempu pre literatii nostri, si erá odata tempulu, candu domnii literati mai neci câ faceau altu ceva, de câtu câ scarmenau esteriorulu limbei romane, ér' cu geniulu ei cu atâta mai putienu s'au dedatu a se deprinde si de aceea vedemu, câ fórté putieni literati romani sunt cari scriu romanesc, ci de si folosescu cuvinte romanesci, mai cu dreptu cuventu se póte díce, câ scriu frantiosesce, italianesce, latinesce, germanesce séu — unguresce.

De ce? — Pentruca inainte de ce amu luá pen'a literaria in mana, nu pré avemu ocaziune sê studiâmu geniulu limbei romane, câ-ci suntemu ocupati cu studiulu altoru limbe.

Déca privimu cu seriozitate asupra literaturii nóstre, pe langa disarmoni'a aretata mai susu, trebuie sê observâmu si aceea, câ in lucrurile literarie preponderésa lips'a de o resolutiune seriósa.

Vedemu adeseori eveneminte momentóse in istori'a literaturii nóstre, — candu si candu se ivescu cativa apostoli mari ai culturei natiunale, carora li urmésa o multime de talente si anime devotate acelei cause sante, — inse acele eveneminte sunt trecatóre, apostolii cei mari devinu paraziti si uitati de natiune, — acele talente frumóse si anime zelóse curendu vedemu câ se abatu de pe acea cariera sublîma si peru in labirintulu vietiei comune, — abunaséma inspaimentati de sórtea trista a premergatoriloru loru, si innebusiescu instinctulu loru celu nobilu, si-denéga inclinatiunile spre a propogá adeverulu, frumosulu si nobilulu, ingrópa talen-

tulu literariu spre a cauta adapostu in vieti'a comuna, câ-ci nu voiescu sê móra cuceriti si asupriti de fôme si frigu sub gardurile strainiloru, — tenerii inflacarati candu si-au insusitu mai bine limb'a literaria si si-au cascigatu câte-va cunoscintie frumóse, candu aru acceptá publiculu mai multu de la densii, atunci vedemu câ si-depuu condeiulu literariu spre a-si — cascigá pana, spre a-si asecurá esistinti'a sa si a — familiei sale.

Julianu Grozescu.

Cedrii Libanonului.

(Cu ilustratiune pe pagin'a 333.)

Intre muntii Libanonului locuiescu maronitani, unu poporu simplu, iubitoriu de datinele si moravurile antice, — duce o vietiá patriarcala.

In adenculu paduriloru de cedri jacu satele manuntiele, colibele pastoriloru, — printra stancile gigantice pascu caprele, in urm'a turmeloru se vedu fetitie frumosiele si barbati atleti in mana cu puse'a ghintuita, la brêu cu angiaru si pistóle.

Barbatii in totu momentulu trebue sê fia gatiiti spre bataia, câ-ci in vecinatatea loru locuiescu druzii mohamedani, unu poporu selbatecu si iubitoriu de rapiri si fapte sangeróse.

Ambele popóre eroice sunt de o origine religiunea inse i-a despartitu, i-a facutu neamici cerbicósi; druzulu mohamedanu cu cea mai nemarginita ura persecutésa pre maronitanulu crescinu.

Ni aducemu inca bine a minte de luptele si omorurile grozave ce s'au intemplat mai nainte cu vre-o câti-va ani, candu druzii au cutrieratu tienuturile Libanonului.

Prin aceste tienuturi au umblatu órecandu poporulu lui Israelu, si aici a domnitu natiunea comercianta a fenicianiloru, — aici in apropiare e léganulu crescinismului, si poporulu din muntii Libanonului primindu religiunea crescina, in decursu de sute si sute de ani si-a pas-trat'o cu scumpetate, cu tóte câ erá totu neodih-nitu de influinti'a mohamedanismului. Aici au falfaitu standarde glorióse a le armiiloru cruciate, si totu prin aceste tienuturi au umblatu si 'neincetatu umbla mii si mii de péegrini cari vinu din departare spre a se rogá sub umbrele sante a le cedriloru antici, cari si pana in diu'a de adi au remasu de pe tempulu regelui Solomonu.

Pe cóst'a muntiloru sunt manastiri, cu calugari simpli, dar inflacarati de devotamentu religiosu. Ilustratiunea nóstra aréta, cum unu

calugaru de acestia intr'o séra lina si frumósa explica cuvintele domnediesci poporului adunatu sub cedri Libanonului. — Neci bietulu calugaru nu e cu multu mai invetjatu de câtu ascultatorii sei, inse scie cetí sant'a scriptura si devotamentulu seu scie sê farmece animele satoése de mangaiare cerésca.

E tacere adenca, numai ventulu linu sioptesce printre frundiele cedriloru, — toti asculta cu evlavia cuvintele sante ale predicatoriului.

GINEVRA AMIERI.

Novela italiana de Teresia Pulschy.

Introducere.

(Urmare)

La olalta mergeau ei la beserica si inge-nunchiau inaintea icónei facatóre de minuni a Mariei in Ore St. Mihele; la olalta ascultau ei cuvintele bunului loru instructoru, Fra Angelo, care le spunea despre progresele ce facea edificarea zidirei de la Santa Maria del Fiore si cu o complacere si-reproducea cuvintele cu cari Signoria ordonase edificarea zidirei tur-nului prin bravulu Gioto. „Sê se ridice unu edificiu pomposu,“ asié suná conclusiunea, „incátu sê intréca in inaltíme si frumsetie totu ce s'a ziditu in manier'a acést'a de catra elini si romani, pe candu se aflau in flórea puterei loru.“

Atuncea Antonio batea cu palmile si strigá in esaltatiunea sa: „Asta asié se cade, ca Flo-rentia sê fia mai pompósa decátu tóte cele lalte cetâti ale lumei, ea sê fia cea mai frumósa!“ si incetu mai adaose: „Asié frumósa e ca tine Ginevra, o iubescu asié ca si pe tine.“ Rosíndu ca par'a focului, mititic'a se intorcea in alta parte, si ochii i se implura cu lacrimi: „Eu voiu sê ffu frumósa si admirata, incátu Antonio sê cugete numai la mine!“

Dara acést'a erá degratia uitata, câ-ci Fra Angelo nara acuma despre acelu barbatu píu din Asisi, care udandu in gradina tuf'a sa de róse i se apropiá malitiosulu inamicu cu o fatia dulce si seducatóre.

Pentru a scapá de dinsulu Franciscu se aruncá cu fati'a si cu manile in tuf'a de spini, dara ce sê vedi, o minune! spini disparura la atingerea celui cu fric'a lui Domnedieu, si prin dulcele zefiru de séra se audí o voce: „Aceste róse sê inflorésca fara spini! Si déca tu ascultandu vei resistá la ori si ce tentatiune Ginevra mea,“ asié vorbea Fra Angelo, „atunci me voiu duce odata la Asisi si „ti-oiu aduce o astfeliu de ramura fara spini.“

„Astadi parintele meu nu meritu asié ce-

va, siopti copila, dara me voi stradiu pentru viitoru."

Nu asteptara multu dupa ocaziune, ca-ci Amieri veni si duse, ca elu n'a veni in demanetia urmatoare se conducea pe Ginevra, de ore ce Francesco Agolanti vine cu betran'a sa matusie spre a petrece diu'a intraga in casa sa. Fiic'a aruncase capulu in apoi si era gata a se opune dara Franciscu de Asisi i veni in memoria; se aplaca spre Antonio, reimpinse lacrimile si duse: „Trebuie se ascultu.“ Elu aproba amicabilu si duse: „Si eu trebuie se studiedi; deca esti tu aice, totu me jocu eu pre multu.“ Domn'a Maria inse observa pe copii si se uita apoi cu o cautatura ingrijata la Amieri; elu inse zimbi: „Aces-te sunt numai copilarii.“

II.

In cas'a parintesca Ginevra se simtea strai-na, numai acolo unde petrecea Antonio era acasa si presintia lui Francesco i era superatoare. Elu era unu copilu retrasu. Crescuti de calugari si de betran'a matusie, se parea ca si candu impulsulu junetiei la elu ar fi vestedftu. Nu potea fi unu contrastu mai mare decatu acesti doi copii, de si erau de aceea-si etate; unulu ti-infatisia pe St. George, plin de curaj si ardore cu fruntea sa inalta si se ridica in aer, daru fara ingrozire; celaltu pe St. Domenico, avea o natura contraria. Espresiunea palidei lui fetie era aspra si privirea-i era invidioasa; numai bu-diele-i carnoase dovedeau sensualitate. In apropierea Ginevrei era plinu de frica, si asculta cu pasiune ffacare cuventu ala ei. Deca inse venia Antonio si participá la petrecere, si copil'a se desfeta, atunce se vedea o espresiune malitiosa impregiurulu gurei sale si ochii sei fara espresiune schinteiau intru'nu modu fiorosu. Betran'a matusia Asunta siedea si mehanicesce invêrtea cate o margea una dupa alt'a prin degetele sale si murmurá unu Ave dupa celalaltu, dara venindu Amieri si punendu-i-se fatfsiu in sca-unulu de repausu, si-ridica man'a ei cea drepta si aretandu cu degetulu catra copii cei teneri duse ca si candu ar vorbi inca in semnu: „Din aceea nu se va alege nemica, deca nu ne va ajuta invoirea parintelui; elu va voi, dara ei i trebuie aceea beuturá, deca voiesce se fia dupa voi'a tatalui seu, — si acest'a are se fia, ca-ci mortii nu se odihnescu pana atunce pana candu dorintiele li sunt inca neimplinite.“

Amieri asculta intr'o agitatiune mare si respunse mai multu spre a se alina: „Lucruriloru celoru bune li trebuesce tempu, se voru fa-

ce tote, de ce se nelinicesci fara tempu pe acesti nepreocupati.“

Inse lui totusi nu-i placea, ca Antonio si Ginevra din di in di deveniau tota mai confidenti, si deorece posibilitatea unei despartiri pentru ambii era asié departe, debilulu tata nu afla neoi unu mediu locu, spre ai despartí. De multe ori si-propunea, inse candu vedea pre amat'a sa fiica inocenta si vioia langa Mona Maria nu cutedia a o retrage asié de tempuriu desuptu asilulu maternu. Afara de acest'a era plinu de frica, nu cumva se irite pe Ginevra a contradice; ea era atatu de aplecavera atatu de amicala, facea asié bucurosu. aceea ce elu doria, si se interesá la nutritorea sa dupa ori si ce ocupatiune casnica, pentru ca, dupa cum i dicea ea tatalui seu lingusindu-i, se-i fia odata o buna patróna de casa. In modulu acesta iute trecura diece ani; Antonio studiá diliginte si se facu medicu, Francesco urma tatalui seu in profesiune.

III.

Tempuri grele sosira a supra Florentiei. Astutul duce de Atena venise spre a apera cetatea si a o subjuga; cetatienii invetiara preste putinu, ca ajutoriulu strainu este egalu cu apesarea, si ordinea straina cu tirania. Cortela de portu, unu din cele mai ocupase anin'a facaru patriotu; barbatii conspirau pentru a se bate, femeile ascultau se rugau si taceau; toti erau gata la ori si ce sacrificiu pentru vechiulu loru dreptu. Intr'o sera siedea Amieri, Agolanti, Antonio, Mona Maria si Ginevra in Logia inaintea casei preocupati intr'o conversare inanimata. Pe strada se misca variata multime de omeni, ce venia dela vecernia din S. Lorenzo.

— „Catu de tare s'au schimbatu tote candu strainii au ocupatu cetatea nostra,“ — duse Mona Maria, — „unde este nobil'a simplicitate in vestminte si in purtari, carea era decorea ficeloru nostre, mai nainte de ce au luat aceste secaturi vane, aerulu acelu arogantu, de la venetici?“

— „Nemica nu e fara de cauza, reflecta Amieri imblandietoru; numai aceia sunt supusi de fortia, cari sunt gata a-o primí; numai pe aceea-i domnesce cineva cari voiescu se fia regnati.“

— „Aceea vomu vedé,“ striga Antonio infocatu; „noi florentieni o vomu demonstra ca inca ne mai cunosemu dreptulu si ca lu scimu sustiené!“

(Va urma.)

O DORINTIA.

Ce frumoasă seară ! Cerul e senin,
Florile se 'ncanta de zefirul linu,
Lun'a dalba plina trece pînă stele,
Rou'a se coboară jos pe floricele.

Si eu cu durere cautu aste tôte,
Cugetandu la tine cãtu esti de departe,
Si ce fericita atunce eramu
Cãdu in grãdinióra cu tine vorbeamu.

Dara crud'a sörte departe te dușe
Si placutul sóre dela mine-apușe,
Fara tine, scumpe, n'amu dîle senine,
Viéti'a mi-e unu doliu, peptu-mi in suspine.

Nu am, Dómne, 'n lume numai o dorintia,
O ! aibi indurare de-a mea suferintia !
Si mai ada-odata pre care-lu dorescu,
Ca mai multu in lume sê nu patimescu !

Elena Novacu.

Ceva interesanta pentru mame.

Scimuz cu cãta fragedîme si-iubescu mamele pruncii loruz. Nu este mama, carea sê nu dorêscã a vedê pe prunculu seu crescutu si trupesce frumosu. Apoi cu ariutu mai vîrtosuz, cã-ci unu proverbîu cunoscutu mai dîce si acêca, cumca in trupu frumosu locuesce si sufletu frumosu.

Mamele inșe demulte ori sunt ultraiste in amórea catra pruncii loruz, si acêst'a spre stricarea loruz. Se nu luãmu alta materia de pertractatu, numai pe omenii ghibosi.

Unii medici sustienu, cumca fundamentulu inghibosierei, e morbulu englesu numitu „rachitis“ care nu e altulu decãtu succesorule scrofuloruz.

Mediculu prusianu Kr . . . concediendu si pareerea acêsta, mai adauge si alte cercustãri fórtè momentóte si esterne, cari obvinu in bratielè mamei, ca si cause a le inghibosierei. La acêste cercustãri voimuz sê tragemu atentiunea prestimateloruz mame romane.

Inghibosierile — dîce Dr. Kr . . . — ca obiectu de frunte a Orthopediei, nu jactu asié tare in „rachitis“ cum se crede de comunu. Modrulu de comunu alu inghibosierei, carea se incepe cu unu umere mai redicatu si strembu, apoi se gata cu inghibosiarea spinareii inapoi si in drepta, jacte demulte ori in o indatinare rea a tenerii trupului ori la siédere ori la umblare, ori la ori ce ocupatiuni, mai cu sêma, in urmãrea pierderei de sange si a debilitãtii musculare, pe tempulu crescerei trupesci, dar mai vertosuz si in o crescepe a prunciloruz de totu contraria, carea desu se întempla.

Nu potemu deci a nu adușe inainte unele observãri meritorie in obiectulu acêsta, ca sê aretãmu : cum se conduce de multe ori forte contrariu naturei crescerea trupescã a pruncului, prin care se pune fundamentu morburiloruz celoruz mai schimosite si nevindecavere, cari amarescu tóta viéti'a celui cuprinsu.

Mai nainte de tôte e una eróre mare a aceloruz parinti si crescatoruz, cari pe pruncuti si debili si nepo-

tintiosi, inca in cea mai frageda etate, i silesu, sêu prin totu felulu de momelè, i amédia, ca sê incepa a umblã sêu a stã de sine pe pitore. Cei mai multi parinti ascêpta momentulu acela, candu voru vedê pe fiii loruz pe pitorele proprii umblandu, cu unu doru, ca si cum in acelu evenimentu ar stã tóta fericirea. Pe pruncu luredica langa óre-ce obiectu, ce i póte servi de spriginire, apoi prin cuvinte lingusitóre, si alte midilóce atragatóre, se silescu a-lu desceptã si animã, ca sê incerce a face pasii cei d'antãiu pe carier'a vietii. A succesu acêsta odata, apoi nu mai cunóscè margini bucuri'a parintiloruz, si pentru acêsa se facu in tôte dílele incercãri nóue, esercitãrile incepute se continua cu energiã, ca sê se póta desvoltã si cualificã cãtu mai in graba capacitatea umblãrii si fugaririi in pruncu. Dar dorere, astfelu de parinti si crescatoruz nu-si aducu aminte, cumca prin acêsa se face cea mai mare vatemare pruncului, si demulte ori bucuri'a cea puciniv duratóre li se respatesce cu diformarea sêu ingherboviria trupului si cu o langedîme perpetua a pruncului.

Opiniunea acêsa, cumca pe pruncuti ar trebui cãtu se póte delocu la inceputu ai desvetiã de teraitura pe diosuz, e de totu falsa si contraria. Din contra, teraitura a pruncutiului pentru etatea lui cea mai crudã, e unica miscare naturalã si instinctulu naturalu inca pentru acêsa e plantatu in firea pruncului, pentru ca de si nesciundu, totuzi simtiesce cumca membrele osóse ale sale sunt cu multu mai debile, decãtu ca sê póta portã greumentulu trupului întregu

Dreptu acêsa, de voimuz se incungiurãmu ingherbovirile, sê culcãmu pruncii candu e tempulu frumosu diosuz pe iérba verde in liberu, sêu in chilia pe unu matratiu, si sê-lu lasãmu de sine a se sucã, si a porni pe patru pitóre dupa placu. Sê nu-lu animãmu spre a se redica in auzu, numai atunci sê-i dãmuz ajutoriu candulu vedemu cã singuru pornesce.

Tocma asié de nefavoritóre pentru desvoltarea trupescã a pruncului e si portarea pe bratia, mai cu sêma acêsa, candu grigitorele de prunci pentru usiorare, invaluiè pruncuti in cãrpe pe dupa umeri sêu in spate portandu-i. Ele si usioredia prin acêsta portarea pruncului, dar punu fundamentu unei inghibosieri mai tardie, pentru cã trupulu teneru si fragedu, fiindu fara radiemuz, scade in sine, spinarea stã strêmba si se ingãrbovesce. Déca are sê fia portatu pe bratia cutare pruncu, atunci mai recomandabilã e portarea pe mana asié cãtu déca lu-tienemu pe palm'a manei drepte, atunci cu man'a stanga sê-i facemu propta la spate. Si acêsta se cere a se schimbã desu de pe o mana pe alta.

Georgiu Traila.

C E R N O U ?

* * (Premiulu celu mare) alu fóiei nóstre pentru semestrulu alu doile, adeca icón'a „Regin'a Sabei la regele Solomonu“ sosi chiar in momentulu acêsta din Berlinu. Acêst'a icónã e chiar asié de mare ca si cea din semestrulu antãiu, ér in cãtu privesce frumséti'a compusetiunei si a esecutarei, dóra inca o si întrece. De acêsa suntemuz convinsi, cã premiulu acêst'a — de care n'a datu neci candu neci o fóia romanéscã — asisdere si-va secerã complacerea tutoruz prenumerantiloruz nostri. Espedarea se va incepe in septeman'a venitóre, de óra-ce inse intr'o dí nu se potuz espedã decãtu numai 30—40 de esemplare, ne rogãmu de paciuntã in-

dulgenta a stim. nostri ~~prenumeranti~~, promitendu a face despusetiunile cuvințiose, ca espedarea sê decurga câtu mai repede.

** (Societate ajutătoare.) La Bucuresci s'a infintiatu o societate sub numele „Transilvania“ pentru ajutoriul studintilor romani de dincóce de Carpati. In fruntea societății ca presiedinte se alese dlu A. Papú Ilarianu. Ceialalti membri ai comitetului — precum aflâmu din „Romanulu“ — afara de doi-trei mai betrani, intre cari si unu Basarabianu, sunt cu deosebire teneri studinti de la universitate, transilvani, munteni si moldoveni. Societatea tiene patru adunâri pe anu. Adunarea societății e compusa intr' unu modu, care garanteza durat'a ei. Peste putnu se voru publicâ statutele. Pana atunci facemu cunoscutu, câ orice romanu devine membru alu societății, respundiendu modest'a suma de 12 sfanti pe anu.

** (La Gherla) s'a infintiatu o societate romana de lectura. Scopulu acestei societăti este inaintarea in cultur'a sciintifică morala si estetica prin lectura si conversatiune, precum si intemeierea unei bibliotece romane in Gherla. Societatea va constâ din membri intranei si estranei; intranei potu fi toti ómenii onesti fãra osebire de nationalitate, cari avehdu locuinti'a in Gherla voru plati la intrarea loru in societate celu putnu 1 fl. v. a. era pe fia-care luna 50 cr. v. a. inainte, — membri estranei au de a contribuf la intrarea loru in societate 1 fl. v. a. voru dá pe fia-care anu 2 fl. v. a. inainte in dóue rate semestrale. Societatea va tiene in fia-care anu dóue adunâri, in fauru si in augustu.

** (Cursulu telegraficu) aici in Pest'a se inceptu in 15 iuliu, intre ascultatori este si unu june romanu de la Brasiovu.

** (Domnitoriulu Romanu.) Mar'a Sa Carolina I. rentornându-se de la Iasi, se abatu la Naghoda, facandu-se óspe dómnei Elena Cuza, careia binevor ai descoperi, câ la tóмна sperediã a se salutá cu principele Cuza in Romani'a.

** (Din Galati) se scrie „Romanului“: „Prin o inspiratiune in adeveru romanésca primari'a si consiliulu permanente din Galati, pregatescu intr' unu chipu demnu si patrioticu inaugurarea serbatórei de la augustu, diu'a intrunirei in Bucuresci a comisiunei literarie compusa din reprezentantii tutoru tieriloru romane. Au creatu din fondurile loru bugetarie câte-va stipendii de câte dóue mii lei, unulu pentru tñnera la studii superióre a unor studinti romani din tierile romane Transilvani'a, Banatu, Bucovin'a si Besarabi'a. Aceste stipendii sub denumirea de Carolu I. sunt puse la dispusetiunea membriloru comisiunei literarie din fia-care provincia romana, cari voru alege tenerii, precum si ramurile de sciintia; locul de studiu va fi in Italia.“ Corespundintele incheia sperandu, câ tóte judetiele din Romani'a voru serbã astfelu diu'a de 1 agustu. Onóre braviloru frati din Galati!

** (Archiduces a Sôfi'a) — precum scriu foile — e intr'o stare forțe trista. Evenemintele cele grandióse de la Messico intr'atât'a o petrunsera, incãtu medicii se temu câ va patí sórtea nefericitei imperatese Siarlot'a.

** (Necrologu.) Din Beiusiu ni se scrie, câ eruditulu barbatu si neobositulu profesoru de sciintiele fisece si matematice, Simeonu Popu, nascutu la anulu 1826, 15 dec. in Supurul de susu, dupa ce in anii prunciei ar fi absolvitu studiile inf. in Baia mare ér stud. supdinpreuna cu drepturile si teologi'a, ca june in Oradea, petrecandu putnu tempu si ca militariu si dupa ce in

a 1851 ar fi devenitu de profesoru la gimn. rom. de Beiusiu, petrecandu pe aceea cariera 16 ani de merite, in urma ca barbatu in etate de 41 de ani in 8 iuliu a. c. prin influinti'a unui morbu repede dar greu, a parasitu vieti'a si se mutá la cele eterne, lasandu dupa sine rui-nele si suvenirea unei vieti active. — Cadavrulu lui, in diu'a urmatoria fú petrecutu intre suspinele confratiloru sei profesori, intre conductulu de facile a jun. stud. intre cantârile corului vocale si intre plansoriile orchestrului gimn. la beserc'a opidana, unde, dupa finea cultului funebrariu a loru 10 preoti, in frunte cu Rvdimulu D. Teodore Kóváry Dir. gimn. D. Prof. Gavr. Lazaru tienu o cuventare frumósa, in care desfasura multe merite ale repausatului; de-aci multimea plecã spre cemiteriulu localu totu intre acelea-si. conducte, unde apoi, de-a supra momentului Ioniti'a Badescu stud. de cl. VIII, in o alta vorbire funebrala, sprima durerea si adio-ulu jun. stud. in momentulu despartirei eterne, oftandu bunului profesoru ca sê i fia tiérin'a usi-óra si amintirea vecinica! — b.

** (In cas'a tieriei) éra si — nu scimu a câte óra — se facu reparâri, pentru ca in sesiunea venitóre a dietei nimene sê nu se mai póta plange de acustic'a cea forțe rea a salei. Audímu, câ scaunele se voru asiediã in in semi cercu.

** (Imperatés'a Siarlot'a) inca nu scie de impuscare barbatului seu. Medicii neci nu vreu ca sê i spuna, cu atátu mai vertosu, câ-ci ea din di in di devine mai melancolica. Nu se mai duce neci pe terasa, de unde pan' acuma acceptã óre intregi sosirea barbatului seu.

** (Advocati noi.) Domnii Constantin Boitiu, Ioanu Vasiu astâdi sambeta facura censura advocatiãla din legile comune. Ambii sunt din ~~Transilvania~~ ~~Si-~~ ~~hara.~~

** (Dlu V. Maniu.) eruditulu istoricu din Banatu, ér acuma locuitoriulu la Bucuresci, de câte-va dile pe-trece in Pest'a.

Literatura si arte.

** (Drama istorica.) La Bucuresci a esitu de sub tipariu: Resvanu Voda, drama istorica in cinci acte, in versuri de B. P. Hajdeu. Se afla de vendiare in librari'a lui Socecu. Am fi vorbitu mai pe largu despre acestu opu interesantu in literatur'a nóstra, dar inca nu ni s'a tramisu. Librarii de la Bucuresci facu forțe reu, câ nu ni tramitu câte unu esemplariu din cartile câte esu la dinsii, ca astfelu sê le facemu cunoscute publiculu de dincóce de Carpati. Ast'a ar pretinde chiar si interesulu loru, câ-ci asié aru poté avé mai multi cumperatori.

** („Nichipercea“) vechia fóia umoristica la Bucuresci a renviatu éra si sub redactiunea primulu fondatoru N. Orasianu.

** (La Jasi) aparú o fóia sub titlulu „Dreptatea.“

Din strainetate.

— (Imperatés'a Eugeni'a) mai de unadi a voitu sê cerceteze palatulu espusetiunei intr' unu tempu neindatinatu, dar la intrarea principala paditorii nu au lasat'o sê intre, câ-ci aveau ordinatiune strinsa ca sê nu lase pre nime inlantru. Indesiertu a spusu, câ cine e, a trebuit sê se retraga. In urmarea acestui evenimentu s'a datu ordinatiune nóua paditoriloru ca impera-

tesei, principiloru si princeșelor ori si candu, aru voi sê intre, sê li concêda a intrá. Mai tardiu — totu in tempu estraordinariu — se ivesce la pört'a mare o calêsa stralucita. Padtöröi oprescu calês'a dicandu cumca numai principii si princeșele potu intrá. — „Eu sum princeș'a de Gerolstein — mana, da numai nainte!“ dîse dam'a din careta si padtöröi se retrasera cu reverintia lasandu ca sê între caret'a. — Acêsta princeșa intr'adeveru e teatralist'a Scheider, carea in operet'a mai noua a lui Offenbach „Princeș'a de Gerolstein“ jóca rol'a principala.

— (*Sultanulu*) acuma e in Angli'a unde a fost primitu fôrte cordialmente. In 21 l. c. va parasí Britani'a si in 26 va sosi in Viena. Se dîce cã pretutindene spesêza fôrte multu; in Paris între altele a cumperatu o multime de fotografii femeiesci si le-a dusu cu sine. **Maestatea sa** adeoseori s'a tradatu, cã peste mesura i placu femeiele din Paris. Intre altele odata s'a exprimat, cã cea mai principala frumșetia a Parisului e, cã secsulu frumosu nusi acopere fati'a cu velu. Se pôte dara, cã sultanulu va propune ca si femeiele din Turci'a sê umble cu fatia desvelita si dieu secsulu frumosu abunasema nu s'aru opune acestei reforme, deórece femeia mai multu doresce cu sê fia vediuta, de câtu ca sê véda.

— (*Memoarele lui Massimilianu*.) precum scrie o fôia din Coloni'a, in curendu vora aparé de sub tipariu, Louis Blanc le va odá.

— (*Inmormentata de viua*.) In „Journal de Pontarlier“ cetimu cã o fêta de 22 de ani din Montflorian a repausatu in urmarea unei bóle epileptice si dupa dóue dîle o si dusera spre inmormentare. Cei ce aruncara pamentu in grópa, observara cu mirare cumca cosciugulu s'aru miscá si unele oftari innabusite se audiau. Scósera dara cosciugulu iute din grópa, lu desfacura si vediura cã fêt'a erá numai semimórta, deórece taindu-i-se o vëna curse sange, — deci o dusêra a casa, inse fêt'a nu s'a mai desceptatú si peste trei dîle o inmormentara de nou.

— (*Pescarii s'au prinsu pe sine*.) Langa unu satu din Franci'a proprietariulu unui lacu a voitu sê prasesca pesci, deci a opritu pescaritul pana candu voru cresce pescii. Trei ómeni intr'o nópte s'au cuge-tatu cã pescii voru fi destulu de marisiori, deci se dusera sê prinda pesce; — se desbracara si apoi intrara in apa. Au prinsu pesce, dar candu au voitu sê mérga catra casa nu-si gaseau hainele, padtöröiulu le-a fost luat.

— (*Sinucidore dupa*.) Intra s'ara din dîlelele trecute s'a intemplan o drama estraordinaria in canalulu Campine de lâng' Antwerpen. Pe cand se inserase, unu luntrasiu siedeá in luntriti'a sa si privea in departare; astfelu meditandu odata vede cã unu ce negru cade in apa. Elu nu poté sê véda ce a cadiutu, dar condusu de o presentire intunecósa, a indreptatu luntriti'a intr' acolo, si chiaru atunci a ajunsu candu mass'a négra s'a aredicatu asupra apei. Pescariulu puse man'a pe mass'a négra si o tienú, dar n'o potú s'o aredice in luntriti'a cã-ci erá pré grea, deci strigá ajutoru si numai de câtu se ivira cãtiva ómeni, la olalta apoi au scosu acea greutate din apa si spre marea lorú mirare vediura, cã unu barbatu si o femeia erau împreuna legati cu funea pentru ca morindu, neci la mórte sê nu se despartiesca, dar curendu revenira la vietia si acuma sunt trecuti prin periclulu de mórte.

— (*Regin'a Belgiei*) a ajunsu la Miramare, unde a cercetatu pre nenorocit'a imperatêsa Siarlot'a. Regin'a

cercetandu pre cumnat'a sa, totu de un'a e imbracata in vestmentu coloratu, ca sê nu tradeze cã gelesce pre Massimilianu.

— (*Despre primirea sultanului in Dover*) foile anglesce scriu câte-va date interesante. Portulu, precum si calea ce ducea la otelulu Lord Warden erau prefacute in partere de flori, dintre cari se naltiau fãlfaindu standardele turcesci si anglese. Erá o panorama imposanta privindu de o parte sîrulu stanceloru albe cu colinele lui Schakespeare, de alta parte era castelulu maretiu, cu o fatiada pompósa, apoi între aceste movilele de nasipu acoperite de o verdetia frumósa si in fine in tóte partile se potea vedé o multime fôrte numerósa. Nae'a „Hortensia“, in carea era sultanulu cu suit'a sa, era urmata de dóue fregate francesce si dóue anglese, dar afara de aceste in portu mai erau vre-o cinci corabie de resbelu, cari aveau sê faca salvele de onóre si alte ceremonie de festivitete ocașionala. — Abea a debarcatu nai'a, sultanulu fú intempinatu de principele de Wales, carele impreuna cu principele de Cambridge a grabitu naintea sultanului pe naia. Dupa densulu a venit viceregele din Egiptu spre a-si face onorile, apoi suindu-se in caretele curtei a mersu la otelulu Lord Warden, carele asidere era decoratu serbatoresce cu flori si flamure. Aci a primitu sultanulu si deputatiunea orasiului Dover, la a careia bineventare sultanulu a respunsu in limb'a turcesca, apoi dragomanulu a talmacitu respunsulu. Dupa aceste ceremonie sultanulu fú poftitu la mésa spre a mancá, unde numai fiulu seu si cãtiva nepoti ai sei a luat parte. In alta sala era mancá principele de Wales cu suit'a sa. Erá dóue patrie la 1 óra candu au mersu cu totii la calca ferata, pe care in dóue óre au ajunsu la Londra. Principii de Wales si Cambridge au intratu in trasur'a de curte si au ocupatu locu langa sultanulu spre a fi in societate cu densulu, dar la dorint'a lui cã mai bucosu ar dormi, principii s'au retrasu in alta trasura, si lau lasatu sê dórma bietulu sultanu. Numai de câtu se ivira caretele de parada de la curte, campanele bisericeloru sunau, trimitiasii gardei, carea statea sîru de la calca ferata pana la parculu de James, cantau fanfare, er' band'a militaria intoná cantece de bucuria, — poporulu entusiasmata strigá: „hurrah!“ — astfelu a trecut sultanulu impreuna cu principele de Wales catra palatul Buckingham, unde prin notabilitate curtei fu condusu in localitatile destinate Maiest. sale. Din Londra neincetatu face excursiuni prin orasiile din apropiare si pretutindene e primitu cu distinctiune cordiala.

— (*Generalulu Mendez*.) unulu dintre cei mai credintiosi soldati ai lui Massimilianu inca a fost partasiu de sórtea nenorocitului seu stepanu. De órece elu a judecatu la mórte pre generalii republicani Ortega si Salazar, sciea fia cine cã si elu va avé aceea-si sórte. Dupa ce i-s'a anuntiatu sentint'a de mórte, totu de odata i-s'a facutu cunoscutu cumca va fi puscatu ca unu tradatoriu. Dupa datin'a din Messicu tradatorii nu se pusca in fatia, ci din deretru. Cu tóte cã generalulu a dîsu cumca va avé elu curagiu ca sê stee fatia cu puscele in cordate, nu i-au concesu, deci a debuitu sê întórca spatele. Patru soldati au puscatu in densulu, inse neci unulu n'a nimeritu de mórte. Generalulu s'a scolatu si li-a dîsu sê tienteze mai bine, atunci unu soldatu s'a datu mai aprópe si l'a nimeritu de mórte.

— (*Regele Victoru Emanuelu*) inca va merge la Paris, si adeca s'a dechiaratu cumca acêsta calatoria e

detiermurita pe tempulu acela, candu Mai. Sa imperatulu Franciscu Iosifu inca va cercetá espusetiunea internatiunala.

— (*Principele italianu Umberto*) scimu cá a voitu sê incredintiese de socia pre repausat'a princesa Matild'a, acuma inse voiesce sê petiesca o alta princesa austriaca. De aci se esplica, cumca relatiunile intre cas'a domnitore a Austriei si a celei din Itali'a sunt forte cordiale.

* * (*Ce s'a intemplat cu Lopez?*) Despre sörtea acelui oficieru, care a tradatu pe imperatulu Massimilianu nu se scie nimica positivu. In diu'a urmatore dupa tradare inca l'au vediutu umblandu liberu in Queretaro. Candu Lopez se intelní cu generalulu Pepe Rincon Gallarde, i dîse: Generale! eu nu sum avutu ca dta, nu am mosi; eu traiescu dupa sabr'a mea. Speru cá la armat'a republicana me vei recomandá pentru atare postu. Pepe Rincon inse respunse: „Lopez, deca eu te voiu recomandá pentru atare locu, apoi acela de siguru va fi — spendiuraterile.“ Din minutulu acesta Lopez nu se mai ivi in locuri publice.

* * (*Fuulu sultanului*), carele abié e de diece ani si-a petrecutu — séu celu putínu presupunemu, cá si-a potutu petrece — bine la Londr'a. A fostu intimpinatu din partea dameloru cu cele mai ferbinte sarutári. Regin'a Victoria, princes'a Cambridge si damele de curte tote l'au sarutatu de a rindulu. Suntemu convinsi, cá sultanutiulu va fi ducandu a casa suveniru placute. Ce dauna pentru dinsulu, cá nu e mai marisoru, atunce dóra l'aru fi sarutatu si mai cu — dragu.

Felicitare
— (*Batiste iefine*.) Multe insuratiuni mai facu vagabundii din orasiile mari, nu mai cei din Paris nu pré au pareche. In dílele trecute candu se inserase, unu perdevéra standu pe o punte ca desperatu strigá numele „Eduardu, Eduardu!“ multime de preumblatori se adunara ca sê véda ce vré respectivulu? — „Domniloru — strigá perdevéra — fiti in ajutoriu, unu nenorocitu a cadiutu in apa, sê-lu scótemu, — elu din norocire a ajunsu unu stelpu alu puntei de care se mai tiene, — dar n'avemu neci o fune cu care sê-lu aredicâmu . . .“ Si intr' adevéru se audiá o vóce desperata de sub punte, inse nu se vedea nemicu; — atunci toti domnii si-au scosu maramele de pusunariu, le-au legatu impreuna si apoi perdevéra a lasatu funea in giosu spre a scóte pre nefericitulu acela din apa. Candu sê se apuce si cei alalti domni ca sê traga de funea improvisata, hopp! perdevéra o scapa din mana. Desperatiune din partea lui perdevéra, ingrigire generala din partea celor lalti cari erau de fatia, si in acésta confusiune neci nu observara cá perdevéra pe nesciute s'a furisiatu din multime, carea mai tardíu au vediutu pacalitur'a prin care li s'au rapitu batistele.

— (*Vapsitur'a*.) Unu flacáu cam tomnatecu, preocupatu de perulu seu ce incepú a incaruntí, dícea mai dílele trecute, unui omu de spiritu dintre amicii lui: „Albescu, — óre n'ar debuí sê-mi vapsescu pèrulu?“ — Nu, — díse omulu de spiritu, — cá-ci vapsitur'a nu amagesce de cátu pe celu ce se vapsesce.

— (*Istetime advocatiale*.) In Angli'a sunt scumpi advocatii, mai scumpi inca si de cátu-coi de la noi. Unu anglesu cam sgârcitu voindu sê scape de unele spese advocatiale, de vre-o câte-va ori a poffitu la prandiu pre unu advocatu, curuia apoi la mésa frumosu i-a comunicatu informatiunile cuvenite despre cauza sa. — Advocatulu a mancatu si a beutu bine, inse de aceea totusi i-a tramisu cont'a pentru informatiunile de la mésa. Domnulu cu pricin'a inca n'a lasatu sê fia inselat, ci asidere a trimisu advocatului conta despre mancarile si beuturile consumate la mésa lui. Advocatulu inse acusá pre domnulu sgârcitu cá i-a vendutu vinu si rachia fara licentia, ceea ce e forte opritu in Angli'a. In fine sgârcitulu nu numai cá ospetá bine pe advocatu, ci inca i platí spelele pentru informatiuni si in urma a fost si pedepsit pentru cá a ospetatu pre advocatu.

Gâcitura de semne.

De Demetriu Dunca.

.oi lii§* *ie ;e u=?ia
 ,e* *ie=a o * * =a; a* * i
 §u +, i* *i ,â a +ê .ia
 ,a§u §e,i ,â a +, e - * * a* * i
 o ; =e - * * a =e + - Δ a* * i = e
 ;e u§;e §u ?a§; i* * i
 ;e,i li* * i □ ai ,u - =i.i = e
 .o§i* * i e - o, ai* * i
 Ju + ia§u ? = o; e + , u

Deslegare numerice din nr. 26: „Diaristic'a romana.“ Deslegare buna primiramu de la domnele si domnisiorele Amalia Popu, Anastasia Ardeleanu, Elena Popescu, Maria Seucanu, Neti Seucanu, Amalia Cratiunu, Anastasia Leonoviciu, Iuliana Gligoru, si de la domnii Stefanu B. Popoviciu, Demetriu Dunca, Nicolau Rancu.

POSTA REDACTIUNII.

Vienna. J. V. Proverbele orientale voru fi bineprimite, tramine-mi-le. Atare novela tradusa, scurta, dar interesanta asfedere amu publicá cu bucuria.

Venedóra. Dlui I. M. Ai tramisu numai § ft 60, asté dara mai ai sê suplinesci l fl si atunci ti se va tramite premiulu din semestrulu I.

Versurile: „Adio“ si celelalte nu se potu publicá, nise pare cá ai mai multa aplicare pentru cele umoristice: Tramitani de acele!

Cu esemplare complete din inceputulu semestrului II. mai notemu inca sierbi.

Proprietariu, redactoru respundiatoriu si editoriu: IOSIFU VULCANU.